

Doină - Ce stă vântul să tot bată

Mihai Eminescu

Ce stă vântul să tot bată
Prin frunza de tei uscată,
Și frângându-i ramurile
Să lovească geamurile?
Iară tu de ce suspini
Când privești peste grădini?
Nu mai sta de tot ofta
Și în gând nu mă muștra:
Că atunci te voi uita
Când nu s-or mai arăta
Lângă mare râurile,
Lângă drum pustiurile,
Luna și cu soarele
Și-n codru izvoarele.
Vei avea de suspinat,
Când vei ști că te-am uitat,
Când vei sta ca să mă-ngropi
Pe cărarea dintre plop,
Ș-atunci vântul o să bată
Prin frunza de tei uscată,
Scuturând-o, risipind-o,
De ți s-o urî privind-o.